

Arrest

nr. 214 266 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VERKEYN
Kairostraat 85
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 april 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. VERKEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 16 april 2009 België binnen en vraagt op 17 april 2009 asiel aan. Op 25 november 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 40 680 van 24 maart 2010 weigert de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

1.2. Op 5 januari 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 20 december 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond bevonden en wordt tevens aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 2 februari 2011 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 24 maart 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 1 november 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 18 februari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 147 045 van 4 juni 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.5. Op 11 maart 2013 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 28 januari 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arresten nrs. 152 208 en 152 209 van 10 september 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissingen.

1.6. Op 18 september 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.7. Op 27 juni 2016 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. Op 22 december 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.8. Op 5 januari 2017 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. Op 4 juli 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Met het arrest nr. 194 512 van 30 oktober 2017 wordt het beroep verworpen voor wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en wordt het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd.

1.9. De thans bestreden beslissing is het resultaat van de derde aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die verzoekster op 18 oktober 2017 had ingediend in functie van haar Belgische vader. Ze luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.10.2017 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische vader, de genaamde S., A. (RR: 62.11.05 585 -62) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40 ter van de wet verwijst naar de bepalingen die zijn opgenomen in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnén laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene diende een eerdere aanvraag gezinshereniging in dd. 05/01/2017 dewelke is geweigerd dd. 04/07/2017. Betrokkene was niet ten laste van haar vader gezien ze sinds haar aankomst in België aan het werk was.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene nog steeds aan het werk is. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat zij heden ten laste is van de referentiepersoon. Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling. Het is immers niet omdat betrokkene heden eens 200 euro heeft gekregen van haar moeder, de genaamde S. K. dat zij op dit bedrag is aangewezen om in haar bestaansmiddelen te voorzien.

Ook het ten laste zijn van in het land van herkomst wordt betwist. Het ontvangen van postpakketten in het land van herkomst tussen 2005 en 2007 van haar vader bewijzen op zich niets. De inhoud van de postpakketten is immers officieel niet gekend. Ook de vele verklaringen van derden dat ze geld hebben gekregen van de referentiepersoon om aan zijn dochter in Armenië af te geven, kunnen niet worden aanvaard als een bewijs dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was van haar vader. Dit zijn verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten, gezien deze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Ook het attest dd. 27/07/2016 van de Armeense autoriteiten dat betrokkene geen eigendommen bezit, kan niet worden aanvaard als een bewijs van onvermogen. Betrokkene is reeds sedert 16/04/2009 in België toegekomen om asiel aan te vragen, is nadien niet teruggekeerd naar Armenië en kan dus onmogelijk in 2016 aldaar in de archieven nog voorkomen.

Bovendien is betrokkene sedert 19/02/2005 gehuwd met de genaamde S. S. °20/03/1983 die op 17/04/2009 ook asiel in België heeft aangevraagd. Gezien de echtelijke band, zou betrokkene in het land van herkomst dus eerder zijn aangewezen op haar echtgenoot dan op haar vader. Er zijn trouwens geen bewijzen van onvermogen van haar echtgenoot voorgelegd. Trouwens woont betrokkene in België samen met haar echtgenoot en hun twee kinderen in de [...] te Oostende, terwijl haar vader en moeder woonachtig zijn in de [...] te Oostende. Het lijkt er dus op dat betrokkene een eigen leven leidt samen met haar echtgenoot en hun kinderen.

Afsluitend kan worden gesteld dat betrokkene niet ten laste is van haar vader, niet nu en niet in het verleden en van in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tót een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).“

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het komt gepast voor om eerst het tweede middel te beoordelen. Het luidt, in de synthesememorie, als volgt:

“Schending van art. 52 van het Koninklijk Besluit 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenbesluit) j. art. 42 Vw.;

SAMENVATTING VAN HET MIDDEL

Art. 52 van het Vreemdelingenbesluit stelt dat indien geen beslissing is genomen binnen een vervaltermijn van 6 maand vanaf het ogenblik van de aanvraag, de vreemdeling in het bezit gesteld wordt van een verblijfskaart van familielid:

“of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.(...)”

De bestreden beslissing maakt onterecht melding van 18 oktober 2017 als dag waarop de aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid zou zijn ingediend. Verzoekster heeft zich nooit begeven naar de diensten op 18 oktober 2017 om een aanvraag in te dienen.

Verzoekster heeft dit wel gedaan op 17 oktober 2017 waarbij de vereiste stukken in ontvangst werden genomen, dit kan moeilijk betwist worden nu dit werd bevestigd (stuk 4).

De dag van de aanvraag is de dag waarop het familielid van de burger van de unie diens aanvraag in persoon is gaan indienen op de gemeente en zich kenbaar heeft gemaakt als zijnde een familielid die de aanvraag wenst in te dienen, dit is hier de 17de oktober geweest.

Het gegeven dat er bij het lokale bestuur praktische problemen waren op 17 oktober 2017 en het bijhorend document op die dag aan verzoekster niet kon worden meegegeven, kan geen afbreuk doen aan de dag van de indiening.

Het werd immers bevestigd dat de aanvraag op 17 oktober 2017 werd ingediend (stuk 4). Het bewijs ligt trouwens ook voor dat verzoekster helemaal op 18 oktober 2017 niet langs is geweest, doch wel op 17 oktober 2017.

Men heeft onmiddellijk bevestigd dat verzoekster op 17 oktober 2017 haar aanvraag met bundel is komen indienen en deze ook in ontvangst werd genomen. De gegeven verantwoording was het gegeven dat men in tijdsnood zat om ook het bewuste document bijhorend bij het indienen van een aanvraag tevens mee te geven aan verzoekster zelf die dag wegens het al dan niet kiezen van het juiste thema in het nieuwe online afsprakensysteem.

De manier van hanteren van een online afsprakensysteem is evenwel niet aan voorwaarden gekoppeld in het kader van de indiening van een verblijfsaanvraag en het feit dat men hierdoor in tijdsnood kwam om verzoekster diezelfde dag als op de indiening van haar aanvraag zelf in bezit te stellen van het bijhorende document, kan uiteraard de rekening van verzoekster niet maken nu dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat haar aanvraag op 17 oktober 2017 duidelijk in ontvangst werd genomen zoals dat onmiddellijk werd bevestigd en dus op die datum wel degelijk werd ingediend (stuk 4) (zie in die zin ook RvS 237.042 van 17 januari 2017).

Het in gebreke blijven van een gemeente een procedure te volgen, wat ook de aanleiding vormt, kan evenmin afbreuk doen aan het gegeven dat een volledige aanvraag ingediend en in ontvangst werd opgenomen op 17 oktober 2017 (stuk 4).

Overigens dient opgemerkt dat daar waar overigens werd meegedeeld dat verzoekster ging gecontacteerd worden om uiteindelijk het document nog naderhand te komen ophalen, dit ook trouwens niet meer is gebeurd.

Overeenkomstig art. 52 Vb. j. art. 42 Vw. dient een beslissing te worden genomen binnen de zes maand vanaf de indiening (datum dewelke voor alle betrokken diensten geldt, zie hierover eveneens RvS 17 januari 2017, nr. 237.042), dus binnen de zes maand met aanvang 17 oktober 2017, bij gebreke waaraan de toelating moet worden verleend, indien dan toch nog een weigeringsbeslissing wordt genomen is deze strijdig met art. 52 Vb. vermits uit dit laatste artikel de erkenning van verblijf volgt:

“stelt als algemene regel dat een beslissing betreffende het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden genomen binnen de zes maanden vanaf de indiening van de aanvraag (...) Reeds in zijn arrest nr. 128/2010 van 4 november 2010 heeft het Grondwettelijk Hof gewezen op de dubbele waarborg voor de betrokken vreemdeling: “enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt.” Verder heeft het Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 uitdrukkelijk vastgesteld dat zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en volgende van de vreemdelingenwet blijkt “dat de wetgever heeft gewild dat de termijn van zes maanden binnen welke over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht wordt beslist, in elk geval moet worden nageleefd”. Uit het voorgaande volgt dat de bedoelde termijn van zes maanden een vervaltermijn is.” (RvS 17 januari 2017, nr. 237.042).

Gelet het bovenstaande gaat de termijn dus wel degelijk in “op de dag van indiening” van de aanvraag, dit is in casu op 17 oktober 2017, en dient er vervolgens “binnen” de zes maand een beslissing te vallen, dus ten laatste de 16de april. De bestreden beslissing is dan ook laattijdig.

“De aanvraag op 27 mei werd ingediend (...) Is de dies a quo de aanvangsdatum van de termijn (...) “binnen een termijn van vijf maanden” (...) Betekent “binnen” “in minder tijd dan” (...) Bijgevolg diende de bestreden beslissing ten laatste op 26 oktober om 24u (...) In casu werd de bestreden beslissing op

27 oktober (...) De verzoekende partij voert terecht de schending van art. 52 Vb. aan.” (RvV 24 februari 2011, nr. 56 688).

DE NOTA VAN VERWERENDE PARTIJ

De verwerende partij betwist de bevestigingen omtrent de datum van 17 oktober 2017 van het lokale bestuur niet.

De verwerende partij stelt echter dat zij een bijlage doorkreeg met datum 18 oktober 2017 en dat de verwerende partij dus stelt op basis hiervan dat het wegens deze datum op de bijlage niet anders kan dan dat verzoekster zich wel degelijk op 18 oktober 2017 heeft aangemeld om haar aanvraag in te dienen en haar aanvraag dus niet kon zijn in ontvangst genomen op 17 oktober 2018 waardoor de verwerende partij dus op 17 april 2018 nog vermocht een weigeringsbeslissing mocht nemen.

Echter is er zwart op wit het bewijs (stuk 4) dat de aanvraag werd ingediend op 17 oktober 2017. Dit bewijs wordt door verweerster evenwel niet tegengesproken.

Zoals werd aangemerkt, kan het gegeven dat de gemeente klaarblijkelijk op verschillende vlakken niet de juiste procedure heeft gevolgd en uiteindelijk niet op de correcte datum blijkt te hebben gehandeld, noch de correcte datum blijkt te hebben geakteerd (wat de reden vreemd aan de vreemdelingenwet daarvan ook is, cfr. de hantering van het nieuwe online afsprakensysteem), niet aangerekend worden aan een verzoekende partij die daadwerkelijk op 17 oktober 2017 een aanvraag heeft ingediend en daarvan ook het bewijs voorlegt.

Dienaangaande kan ook gewezen worden op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 maart 2017 nr. 183.345 waarin gesteld wordt dat een aanvrager nu eenmaal niet kan verantwoordelijk gesteld worden voor de notities op dergelijke bijlagen die door de overheid zelf worden opgesteld: “betreft bijgevolg geen aanvraagformulier dat door de aanvrager zelf is opgesteld, maar een modelformulier dat door de bevoegde overheid wordt overhandigd.” (dit betrof een dossier waarbij de aanvrager een aanvraag had ingediend tot gezinshereniging op basis van een bepaald artikel, doch de overheid op de bijlage 19ter het verkeerde vak had aangekruist maar waarbij de aanvrager eveneens kon bewijzen met eigen stukken dat hij ondanks de bijlage 19ter hetwelk wordt opgesteld door de overheid en niet de aanvrager zelf, wel degelijk zijn aanvraag had geformuleerd ten aanzien van het bestuur op grond van een ander artikel).

Dit nu art. 52 Vb. zich opdringt aan de gemeente: “moet de termijn van zes maanden immers “in elk geval” worden nageleefd. Er wordt geen onderscheid gemaakt naargelang het gemeentebestuur dan wel de federale overheid. (...)” (RvS 17 januari 2017, nr. 237.042).

Bovendien kan verzoekster ten overvloede ook het bewijs voorleggen hetwelk het standpunt in de nota van verweerster over de datum op het document hetwelk zij doorkreeg van het lokale bestuur waaruit zij de mening put dat verzoekster is geweest op de 18de en niet de 17de ten overvloede tegenspreekt nu verzoekster ook naderhand nog heeft moeten contact opnemen gezien zoals gesteld zij niet meer gecontacteerd werd en daarbij nog eens werd bevestigd dat verzoekster enkel op 17 oktober 2017 is langs geweest.

Zoals gezegd dring art. 52 Vb. zich op aan de gemeente en een weigeringsbeslissing daarna door verweerster ongeldig wordt, het is duidelijk dat de bewijzen voorliggen dat daar het één en ander niet conform dit artikel is gebeurd of opgesteld is geweest doch dat het bewijs van de werkelijkheid meer dan genoegzaam voorligt en deze werkelijkheid zich op 17 oktober 2017 situeert.

Het is belangrijk op te merken dat deze bewijzen omtrent de datum van 17 oktober 2017 door verweerster niet worden betwist.

Het valt natuurlijk te begrijpen dat dit evident voor verweerster een vervelende vaststelling is dat dergelijks is voorgevallen bij het lokale bestuur, maar gezien art. 52 Vb. zich opdringt aan het lokale bestuur en voorts in die zin een beslissing van verweerster verhindert, is het ook voor verzoekster zo dat dergelijke voorvallen bij het lokale bestuur ook niet kunnen aangerekend worden op de rechten die zij voorts vermag te putten uit het alsdan van toepassing wordende gevolg uit art. 52 Vb.

Te meer nu, wat er daar ook juist gebeurd is, verweerster aantoon dat zij daar op de 18de niet geweest is doch wel op de 17de en dus hetgeen waarnaar verweerster in elk geval in haar nota nog tracht te verwijzen niet conform de werkelijkheid is (zie daarvoor dus duidelijk stuk 5) en dan ook op zijn minst los van de thans hangende vreemdelingenprocedure, de wenkbrouwen doet fronsen (hetgeen dus het één en ander niet kan), waaromtrent verzoekster trouwens alle voorbehoud maakt.

In elk geval, staat in het kader van huidige procedure vast dat bewezen is dat het over 17 oktober gaat en dat gelet op art. 52 Vb. een weigeringsbeslissing op de datum van de thans bestreden beslissing niet rechtsgeldig kan bestaan op grond van dit artikel.”

3.1.2. Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. “

Artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Het is correct dat de bijlage 19ter, die de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie veruiterlijkt, gedateerd is op 18 oktober 2017. Uit de mailwisseling die verzoekster bij het verzoekschrift voegt blijkt echter duidelijk dat zij zich op 17 oktober 2017 heeft aangeboden bij de gemeentediensten met het oog op het indienen van haar aanvraag. Uit die bijlage 19ter blijkt verder dat verzoekster alle documenten heeft ingediend en dat er geen bijkomende documenten meer moest worden voorgelegd.

Deze vaststellingen leiden echter niet tot de conclusie dat de bestreden beslissing buiten de vervaltermijn van zes maanden werd genomen. Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de gemachtigde ten laatste zes maanden ‘*volgend op*’ de datum van de aanvraag een beslissing moet nemen. Volgens Van Dale, Groot woordenboek der Nederlandse taal betekent “*volgend*” “*erna komend*”. De dies a quo is, met andere woorden, niet in de termijn begrepen en de termijn van zes maanden neemt een aanvang op de dag nadat de aanvraag werd ingediend, *in casu* dus op 18 oktober 2017. De gemachtigde kon dan ook tot en met 17 april 2018 een beslissing nemen over de aanvraag van verzoekster. Dit is overigens ook de datum die wordt vermeld op de bijlage 19ter als einddatum waarop de beslissing inzake de aanvraag zou worden betekend. De bestreden beslissing, die werd genomen op de laatste dag van de termijn, werd dus tijdig genomen.

3.1.3. Het tweede middel is niet gegrond.

3.2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van “*art. 52 van het Koninklijk Besluit 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenbesluit) j. art. 40, art. 40bis, art. 40ter en art. 62 van de Vreemdelingenwet; Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de motiveringsplicht; Schending van art. 8 EVRM; Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.*” Verzoekster zet in haar synthesesmemorie het volgende uiteen:

“**SAMENVATTING VAN HET MIDDEL**

Uit de voorgaanden blijkt dat in een eerste beslissing dd. 22 december 2016 verweerster oordeelde dat er onvoldoende stukken voorlagen betreffende de situatie van ten laste zijn in het land van herkomst.

Daarna werd op 5 januari 2017 een volgende beslissing genomen na het voorleggen van stukken aangaande de situatie van in het land van herkomst, waarin verweerster de situatie van in het land van herkomst niet meer ter discussie stelde. De weigeringsbeslissing was toen evenwel gesteund op het gegeven dat verzoekster na het indienen van de aanvraag (meer bepaald na het verkrijgen van een attest van immatriculatie) niet meer onder het toepassingsgebied zou vallen van art. 40bis, §2, 3° Vw..

Verzoekster heeft hiertegen beroep aangetekend waarin verzoekster heeft weerlegd in de zin dat het om een situatie gaat na het verkrijgen van een attest van immatriculatie en niet een situatie zoals thans in de nota weergegeven door verweerster, zijnde van bij aankomst in België, dat bovendien het gegeven dat men een inschrijving zou zien staan in de rsz na het verkrijgen van een dergelijk attest van immatriculatie enerzijds niet aantoont dat men niet nog steeds ten laste zou kunnen zijn, anderzijds op

zich geen aanleiding kan geven tot het uitsluiten van verzoekster uit het toepassingsgebied van art. 40bis, §2, 3° Vw.

De thans bestreden beslissing steunt de weigering enerzijds opnieuw op hetzelfde punt.

Verzoekster werpt tegen als volgt (stuk 3, uiteenzetting van verzoekster in de voorgaanden hieromtrent): “Verweerster motiveert de beslissing met het feit dat zij van mening is dat verzoekster op het ogenblik van het nemen van de beslissing niet ten laste zou kunnen zijn omdat er zou blijken dat zij na het indienen van de aanvraag ingeschreven zou zijn geweest in de rsz.

De overschrijvingsbewijzen van betaling van kosten hier in België van verzoekster door de referentiepersoon worden buiten beschouwing gelaten.

Deze motivatie is strijdig met art. 40bis, §2, 3° Vw. nu de beoordeling van het ten laste zijn dient te gebeuren aan de hand van het feit of het kind ouder dan 21 jaar in het land van herkomst, en dus voor de aankomst in België, ten laste was van de referentiepersoon.

Met name dat het kind, ouder dan 21 jaar, in het land van herkomst niet in hun basisbehoeften kunnen voorzien, dit overeenkomstig de interpretatie gegeven aan het begrip “ten laste zijn” in de arresten van het Europees Hof van Justitie Reyes en Jia:

“De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot/partner in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.(...) wordt gewezen op wat hierboven wordt gesteld inzake het arrest Jia van het Europees Hof van Justitie en de daaruit volgende interpretatie van het begrip “ten laste”: de voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot/partner in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (...) wijst de Raad erop dat het Hof haar rechtspraak (...) heeft bevestigd in het arrest Reyes van 2014 ” (RvV 29 september 2016, nr. 163 233).

Door de aanvraag te beoordelen enkel aan de hand van enkele gegevens aan verweerster gekend op het ogenblik van de beoordeling van de aanvraag, dewelke overigens zelfs niet werden gevraagd, nu gevraagd werd naar de gegevens over het ten laste zijn in het land van herkomst, maakt verweerster een schending van art. 40bis, §2, 3° Vw. j. de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel daar zij de aanvraag diende te beoordelen aan de hand van het feit of de aanvrager ten laste was in het land van herkomst alvorens de aankomst in België.

Gezien verweerster de elementen van het ten laste zijn in het land van herkomst tot aan de aankomst in België niet heeft betwist, maar in weerwil van art. 40bis, §2, 3° Vw. enkel vermeende elementen heeft beoordeeld na aankomst in België en na het indienen van een aanvraag, heeft verweerster in strijd met dit artikel en de motiveringsplicht gehandeld.”

En als volgt (stuk 3, uiteenzetting van verzoekster in de cassatieprocedure):

“In art. 40ter, §2 Vw. wordt, met een loutere verwijzing naar art. 40bis, §2, 3° Vw, waarop het unierecht van toepassing is, het recht op gezinshereniging geopend voor het meerderjarig kind ouder dan 21 jaar ten laste van een Belg.

Het gaat overeenkomstig art. 40ter, §2 Vw. aldus over de aanvraag van een dergelijk kind die een Belg vergezelt of zich wenst bij hem te voegen.

Gezien de bewoordingen in art. 40ter, §2 Vw. dat het gaat over de aanvraag van een kind hetwelk de Belg “vergezelt” of “zich bij hem voegt” waarbij op zich reeds verwezen wordt naar de toestand op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, schendt het arrest dit artikel in combinatie met art. 40bis Vw. daar waar het er op neer komt dat ervan uitgegaan wordt dat art. 40bis j. 40ter Vw. een voorwaarde zouden instellen dat na het verkrijgen van een attest van immatriculatie door dit kind, dit kind zou zijn uitgesloten van de categorieën die het recht op gezinshereniging openen wanneer zou blijken dat dit kind weliswaar ten laste was in het land van herkomst en voor de aanvraag, maar vermeend niet zou zijn aangetoond dat het nog ten laste zou zijn na de ontvangst van een attest van immatriculatie.

Er dient immers een onderscheid gemaakt te worden tussen de bepalingen van toepassing op welke categorieën in aanmerking komen voor gezinshereniging en vervolgens de voorwaarden waaraan de Belgen-referentiepersonen moeten voldoen.

Het bestreden arrest dat voor de ingenomen zienswijze stelt dat zowel in het land van herkomst, als voor het indienen van de aanvraag, als na het verkrijgen van een attest van immatriculatie er enkel en alleen maar voldoende bestaansmiddelen mogen aanwezig zijn van de referentiepersoon kan niet worden gevolgd.

Het bestreden arrest verwijst inderdaad naar het onderdeel van de voorwaarden aangaande de toereikende bestaansmiddelen van de Belg omtrent de bewoordingen “ten laste” in art. 40bis, §2, 3° Vw, en miskent dan ook de voormelde wetbepalingen nu de onderdelen van deze bepalingen van toepassing op welke categorieën in aanmerking komen los staan van de bepalingen inzake huisvesting, bestaansmiddelen en ziekteverzekering van de Belg. (...)

Het arrest waarin geoordeeld wordt dat men vermocht de aanvraag van verzoekster af te wijzen omdat niet voldaan zou zijn het ten laste zijn van een Belg voorzien in art. 40ter, §2 Vw., waarbij voor wat betreft het ten laste zijn de wet de verwijzing maakt naar art. 40bis Vw., onderworpen aan het unierecht, en dit op grond van het feit dat art. 40ter, §2 in het tweede lid de voorwaarde oplegt aan de Belg om over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, miskent art. 40ter, §2 j. 40bis, §2, 3° Vw. nu dit daarin niet is voorzien.

Waar het arrest vervolgens wijst op het feit dat, zelfs indien een descendent van een unieburger enkel het "ten laste zijn" zou moeten aantonen in het land van herkomst, nationale bepalingen evenwel strenger mogen zijn ten aanzien van gezinshereniging met een Belg, dient opgemerkt te worden dat er evenwel geen enkele nationale bepaling voorziet in het transponeren van de voorwaarde van de bestaansmiddelen van toepassing op de Belg op het beoordelen van het al dan niet ten laste zijn waarbij voor het "en laste zijn" louter wordt verwezen naar de bepaling in art. 40bis, §2, 3° Vw.

Te meer nu net omwille van de verwijzing in art. 40ter Vw. naar art. 40bis, §2, 3° Vw. het "ten laste" zijn beoordeeld dient te worden ten aanzien van de situatie in het land van herkomst, zoals werd geoordeeld aangaande hogere bepalingen.

Het dient immers opgemerkt dat nu art. 40ter Vw. voor wat betreft de categorie die in aanmerking komt expliciet verwijst naar art. 40bis, 2, 3° Vw., het unierecht zonder meer toepasbaar wordt.

In die zin dient te worden opgemerkt dat er een toepassing dient te gebeuren conform dit unierecht vermits er anders zou zijn van een onvolledige omzetting of een gebrek aan correcte omzetting waardoor de nationale bepalingen buiten beschouwing dienen te worden gelaten en het unierecht rechtstreeks van toepassing wordt.

Vermits art. 40ter Vw. zelf geen specifieke bewoordingen kent omtrent de categorie van het "ten laste zijn" als kind ouder dan 21 jaar maar enkel en alleen verwijst naar art. 40bis, 2, 3° Vw. dient daaruit begrepen te worden dat "het ten laste zijn", wel degelijk dient beoordeeld te worden ten aanzien van de situatie in het land van herkomst, alvorens men een aanvraag indient. In die zin werd het niet betwist dat verzoekster inderdaad van in het land van herkomst ten laste is.

"In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, punt 33).

Daaruit volgt dat, zoals in wezen is betoogd door alle belanghebbenden die opmerkingen hebben ingediend bij het Hof, eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland, waardoor de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie eventueel niet langer ten laste is van die burger wanneer hij het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen, niet van invloed kunnen zijn op de uitlegging van de voorwaarde dat hij „ten laste” is als bedoeld in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38." (HvJ, arrest Reyes, C-423/12, 16 januari 2014).

"De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het "ten laste zijn" inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot/partner in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (...) wordt gewezen op wat hierboven wordt gesteld inzake het arrest Jia van het Europees Hof van Justitie en de daaruit volgende interpretatie van het begrip "ten laste": de voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot/partner in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (...) wijst de Raad erop dat het Hof haar rechtspraak (...) heeft bevestigd in het arrest Reyes van 2014 " (RvV 29 september 2016, nr. 163 233).

Het bestreden arrest dat heeft geoordeeld dat niet voldaan zou zijn aan art. 40ter, §2 Vw. j. art. art. 40bis, §2, 3° Vw. omwille van een andere beoordeling schendt dan ook deze artikelen j. art. 2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Verzoekster heeft voorts aangehaald dat zij als enige van het gehele kerngezin, dewelke inmiddels allen de Belgische nationaliteit hebben, is moeten achterblijven in het land van herkomst op nog jonge leeftijd (net ouder dan 18 jaar) waarbij zij enkel kon voorzien in haar basisbehoeften door de referentiepersoon. Uit het bestreden arrest blijkt niet dat dit ooit werd betwist.

Verzoekster heeft dan ook de toepassing van art. 8 EVRM ingeroepen, met dien verstande dat minstens een belangenafweging diende doorgevoerd te worden conform hetgeen ingesteld door dit artikel. De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

Immers, werd ook in het arrest van het Grondwettelijk Hof, nr. 121/2013, in de overweging B.59.7 gesteld dat in alle gevallen ook een uitgebreider recht op gezinshereniging van familie van een Belg mogelijk is wanneer uit de feitelijke omstandigheden van een concreet geval zou blijken dat de weigering van een gezinshereniging ertoe zou leiden dat indien de Belg zijn gezinsleven met het familielid zou willen uitoefenen, de Belg daartoe ook het grondgebied van de Europese Unie zou moeten verlaten.

Het bestreden arrest oordeelde echter dat een schending van art. 8 EVRM niet kon worden aangenomen omdat verzoekster het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met de Belg-referentiepersoon niet zou hebben aangetoond doordat zij niet bewezen heeft dat zij op heden ten laste zou zijn van de referentiepersoon-Belg.

Het bestreden arrest dat oordeelt dat een belangenafweging niet dient doorgevoerd te worden wegens het vermeend gebrek aan bewijs van het op heden financieel ten laste zijn van een Belg terwijl hetzelfde arrest niet betwist dat de vader, moeder, en al hun andere kinderen Belg zijn, en niet betwist dat verzoekster de aanvraag heeft ingediend omdat zij deze "vervoegt", waarbij de aanvankelijk bestreden beslissing vanwege verweerster, alsook de eerste beslissing (en bijgevolg dus het administratief dossier) bovendien zelfs expliciet verwijzen naar voorgelegde stukken omtrent de relatie (die dan weliswaar op financieel vlak onvoldoende werden geacht door verweerster), miskent art. 40ter j. 40bis, §2, 3° Vw. j. art. 8 EVRM j. art. 149 van de Grondwet alsook de inhoud van het administratief dossier.

Op éénzelfde wijze, werd tot slot in het bestreden arrest zelfs geoordeeld dat verzoekster het één en ander niet zou hebben betwist en omtrent tewerkstelling dit reeds van bij haar aankomst in België zou zijn hetwelk steun zou vinden in het administratief dossier.

Dit terwijl ditzelfde arrest verder stelt dat verzoekster heeft aangehaald dat de beoordeling niet diende te gebeuren ten aanzien van de situatie nà het verkrijgen van een attest van immatriculatie en er dus geen sprake was van enige erkenning van een situatie van bij aankomst in België.

Verzoekster heeft dit wel degelijk betwist in haar verzoekschrift (cfr. de verwijzing door verzoekster naar door verweerster vermeende tewerkstelling en het aangehaalde door verzoekster dat verweerster zich steunt op de situatie nà indiening van een aanvraag na 4 juli 2017).

Bovendien kan dit ook geen steun vinden in het administratief dossier nu hiervan geen sprake is. De situatie na ontvangst van het attest van immatriculatie valt immers niet gelijk te stellen met "vanaf de aankomst in België".

Verzoekster heeft dus wel degelijk betwist en begrijpt ook niet waar de stellingname vandaan zou komen die steun zou vinden in het administratief dossier.

Ook omwille van deze redenen dient het bestreden arrest wat betreft de beoordeling van de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maand te worden vernietigd."

Daarenboven zijn deze uiteenzettingen zoals hierboven aangehaald pertinent in het gegeven dat dient vastgesteld te worden dat zoals verzoekster aangehaald heeft er een (gerechtelijke) bekentenis bestaat door verweerster omtrent een aantal zaken die van harentwege niet/nooit werden betwist en dus als vaststaand dienen te worden beschouwd.

Met name het gegeven dat verzoekster als alleenstaand kind dat net meerderjarig was geworden als enige van het gehele gezin in het land van herkomst diende achter te blijven zodoende dat het door verweerster nimmer betwist is geweest en door haar werd aanvaard dat verzoekster in het land van herkomst ten laste is geweest en enkel betwisting voerde omtrent het gegeven dat zij van mening is dat na het verkrijgen van een attest van immatriculatie uit het louter gegeven dat er een inschrijving zou zijn voorgevallen in de rsz dit automatisch aanleiding geeft tot het besluit dat men niet meer onder het toepassingsgebied kan vallen van art. 40bis, §2, 3° Vw:

"Gezien verweerster de elementen van het ten laste zijn in het land van herkomst tot aan de aankomst in België niet heeft betwist"

"In die zin is het niet betwist dat verzoekster inderdaad van in het land van herkomst ten laste is. Verzoekster heeft voorts aangehaald dat zij als enige van het gehele kerngezin, dewelke inmiddels allen de Belgische nationaliteit hebben, is moeten achterblijven in het land van herkomst op nog jonge leeftijd (net ouder dan 18 jaar) waarbij zij enkel kon voorzien in haar basisbehoeften door de referentiepersoon. Uit het bestreden arrest blijkt niet dat dit ooit werd betwist." (stuk 3, passages in de processtukken uitgaande van verzoekster).

"In casu heeft de rechter in vreemdelingenzaken terecht vastgesteld dat de redactie van de artikelen 40ter en 40bis, §2, 3° Vw. niet uitsluit dat de verzoekende partij moet aantonen ook gedurende de periode dat haar aanvraag nog loopt ten laste te zijn (...) het enkele feit dat de aanvrager in het verleden ooit ten laste is geweest van de Belgische referentiepersoon." (stuk 3, processtukken uitgaande van verweerster).

Thans hierop toch terugkomen terwijl men nooit betwisting heeft gevoerd is minstens tegenstrijdig en schendt de motiveringsverplichting.

Ten overvloede geldt omtrent de inhoud van de motivering hieromtrent en aldus omtrent vervolgens de materiële motivering éézelfde vaststelling nu plots ook stukken inhoudelijk worden betwist die reeds in de voorgaanden niet inhoudelijk werden betwist (zie onder andere omtrent het attest van de Armeense autoriteiten).

Daarenboven en onverminderd het bovenstaande, is het één en ander niet ernstig nu er meerdere officiële attesten werden voorgelegd aangaande de afhankelijkheid, zo is er sprake van het systematisch opsturen van pakketten, daarnaast zijn er vele verklaringen van personen dat zij diverse zaken die nodig zijn om in de basisbehoeften te voorzien hebben meegenomen.

Verweerster toont niet aan hoe zij hieromtrent tot de vaststelling zou kunnen komen dat er systematisch dan volgens haar "lege" postpakketten zouden zijn verstuurd en/of waarom men in 2016 geen zaken meer in het archief zou hebben. Verweerster legt niet het minste begin van bewijs voor omtrent de informaticasystemen van het archief van de autoriteiten. Verweerster toont voorts niet op redelijke wijze aan dat de verklaringen niet waarachtig zouden zijn gezien zij daaromtrent evenmin mogelijke stappen tot andersluidende vaststellingen heeft ondernomen, zodat haar insinuaties van de hand dienen te worden gewezen. Verweerster gaat uit van eigen veronderstellingen en aannames en komt dan ook niet tot een beoordeling die de toets van de redelijkheid doorstaat.

Ten ander blijft het zo dat verzoekster als net meerderjarig geworden kind als enige van het gehele gezin waar zij als minderjarig kind steeds deel van heeft uitgemaakt is moeten achterblijven. Daar gelaten het gegeven ook hierboven aangehaald, dat dit niet ter betwisting staat, werd dit meermaals aangehaald door verzoekster, verweerster toont echter in de bestreden beslissing niet aan, hoe, of en op welke manier zij daarmee rekening heeft gehouden. Ten overvloede dient tot slot herhaalt dat verweerster nimmer de afhankelijkheid in het land van herkomst heeft in vraag gesteld en dit dus reeds heeft aanvaard.

Verzoekster onderstreept haar standpunt dat het ten laste zijn een feitelijke situatie beoogt vanuit het land van herkomst (zie uiteenzetting in de procedurele voorgaanden zoals hierboven aangehaald).

Vervolgens dient deze situatie van ten laste zijn in het land van herkomst te worden beoordeeld aan de hand van het gegeven dat met het "ten laste zijn" een feitelijke situatie van afhankelijkheid bedoeld wordt, met name het feit dat een gezinslid gedurende een lange periode materiële ondersteuning krijgt tot op het ogenblik van de aanvraag waardoor aangetoond wordt dat er zich een dergelijke situatie voordoet. Echter blijkt op zijn minst uit de bestreden beslissing, onverminderd hetgeen voorafgaat, dat door verweerster het "ten laste zijn" beschouwd wordt als het feit dat dient bewezen te worden dat men geheel onvermogen is: "Kan niet worden aanvaard als bewijs van onvermogen." (stuk 1).

Zulks is het onmogelijke verwachten, men kan immers niet verwachten dat men negatief bewijs zou leveren waarmee de betrokken wetsbepalingen van al hun nut zouden worden ontdaan. Ook wordt onder het "ten laste zijn" niet het feit dat men geheel onvermogen dient te zijn verstaan maar wel een band van afhankelijkheid.

Verweerster haalt letterlijk aan dat het "ten laste zijn" voor haar geen feitelijke situatie van materiële afhankelijkheid blijkt te zijn, doch dat dit een situatie van compleet onvermogen zou behelzen hetgeen in elk geval strijdig is met de bepalingen van art. 40 j. 40bis j. 40ter Vw.

Verzoekster heeft overigens ook reeds aangehaald dat in elk geval het niet ten laste zijn niet automatisch kan volgen uit het gegeven dat men niet compleet onvermogen zou zijn na het verkrijgen van een attest van immatriculatie, ook dienaangaande dient overigens opgemerkt te worden dat tal van overschrijvingsbewijzen werden overgemaakt (zie stukken bij de aanvraag) doch dat verweerster het enkel heeft over een enkele storting door de moeder van verzoekster waardoor zij de andere overgelegde stukken trouwens miskent en onzorgvuldig te werk is gegaan:

"Art. 40ter Vw. bevat voor wat betreft de beoordeling van de categorie "ten laste zijn" inderdaad alleen maar het volgende:

"1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;"

Er volgt hieruit, conform het bovenstaande standpunt van verzoekster, louter een verwijzing naar art. 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw., waarbij geen nationale bepalingen voorziet in voorwaarden waaruit zou volgen dat uit de bestaansmiddelenvereiste van art. 40ter Vw. volgt dat de aanvrager in elk geval niet in aanmerking komt voor de categorie onder art. 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw. wanneer het "ten laste zijn" (zijnde het bestaan van ondersteuning) er is in het land van herkomst, voor de aanvraag, op het ogenblik van de aanvraag, maar (vermeend) niet meer zou zijn na het attest van immatriculatie en dit op grond van het feit dat er overeenkomstig art. 40ter Vw. enkel en alleen van de Belg-referentiepersoon bestaansmiddelen zouden mogen bestaan om ten laste te kunnen zijn." (stuk 3, processtukken verzoekster).

De bovenstaande zienswijze van verzoekster blijkt overigens recent tevens te zijn gevolgd:

"Verzoeker dient op 3 maart 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn moeder M. N., van Belgische nationaliteit (...) moet handelen

conform de rechtspraak van het Hof van Justitie en de grenzen die daarin worden getrokken. Teruggrijpend naar de arresten Jia en Reyes, waarnaar ook de verwerende partij verwijst in de nota, moet worden benadrukt dat de hoedanigheid van "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent materieel wordt gesteund (...) een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Daarbij moet niet worden aangetoond waarom er sprake is van afhankelijkheid noch waarom er een beroep wordt gedaan op materiële steun. Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn (descendent), die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid (...) dat de voorgelegde attesten niet in aanmerking kunnen worden genomen als afdoende bewijs van onvermogen (...) en onvoldoende relevant zijn (...) Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij het negatieve bewijs levert." (RvV 22 januari 2018, nr. 198 310)

Besluitend wenst verzoekster op te merken dat de bestreden beslissing geen onderdeel bezit in het licht van art. 8 EVRM, terwijl verzoekster van mening is dat in huidig geval eveneens een toetsing dient te gebeuren aan dit artikel in het beoordelen van een machtiging tot verblijf en verzoekster dit eveneens had ingeroepen bij het indienen van haar aanvraag.

Verzoekster kan zich hieromtrent vervolgens nader als volgt verklaren: in het geval van verzoekster gaat het over een situatie waarbij een kind, onderdeel van een kerngezin, daadwerkelijk als enige van dit kerngezin destijds is achtergebleven in het land van herkomst.

Het betreft zonder meer een gezins- en familieleven hetwelk onder het toepassingsgebied van art. 8 EVRM valt. Verzoekster heeft dan ook de toepassing van art. 8 EVRM ingeroepen bij haar aanvraag, dit vermits ook in het arrest van het Grondwettelijk Hof, nr. 121/2013, in de overweging B.59.7 gesteld werd dat in alle gevallen ook een uitgebreider recht op gezinshereniging van familie van een Belg mogelijk is wanneer uit de feitelijke omstandigheden van een concreet geval zou blijken dat de weigering van een gezinshereniging ertoe zou leiden dat indien de Belg zijn gezinsleven met het familielid zou willen uitoefenen, de Belg daartoe ook het grondgebied van de Europese Unie zou moeten verlaten.

In deze heeft verzoekster aangehaald, en weet verweerster bovendien, dat het gaat om een kind hetwelk steeds onderdeel heeft uitgemaakt van een kerngezin doch op nog zeer jonge leeftijd als enige van dit kerngezin diende achter te blijven terwijl zij wel steeds aangewezen was op haar familie die hier werkzaam is in België en allen de Belgische nationaliteit bezitten zodat er geen gewag van kan gemaakt worden dat zij het gezinsleven elders zouden kunnen gaan voeren.

Het geheel aan sociale en familiale zeer nauwe banden staat er als dusdanig aan in de weg dat het weigeren van een aanvraag art. 8 EVRM in het gedrang zou brengen, vermits gegeven het feit dat men onder dit toepassingsgebied valt tevens wanneer het om een aanvraag gaat er een afweging dient te worden doorgevoerd waarbij rekening houdende met de omstandigheden eigen aan het geval de belangen van de staat in deze niet kunnen opwegen tegen deze van het individu. Er dient opgemerkt te worden dat in de bestreden beslissing niet kan nagegaan worden of, hoe en op welke manier dit gegeven in rekening werd gebracht.

DE NOTA VAN VERWERENDE PARTIJ

Verweerster verwijst in haar nota met opmerkingen aangaande het eerste middel in hoofdzaak eveneens naar haar standpunt en uiteenzetting in de procedurele voorgaanden en de hangende procedure.

Verweerster beperkt zich tot wat haar onderdeel in de bestreden beslissing betreft aangaande het ten laste zijn in het land van herkomst naar het gegeven dat zij aangeeft dat zij dit in de thans bestreden beslissing betwist en dat zij niet inziet hoe dit tegenstrijdig zou kunnen zijn aan de beslissing van 22 december 2016.

Verzoekster had echter opgemerkt dat het sinds de beslissing van 5 januari 2017 is, dat het ten laste zijn in het land van herkomst reeds niet meer door verweerster ter discussie stond. Dit werd te meer herhaald in de daaropvolgende procedurele voorgaanden door verweerster nu het resterend discussiepunt daarin door verweerster werd beschreven als het volgens haar eigen bewoordingen (zie boven): "dat het niet is omdat men ooit ten laste is geweest dat (...)".

Verweerster had aangehaald dat wat voor betreft dit onderdeel, verweerster daarop in feite moeilijk nog kon terug komen in de huidige bestreden beslissing.

Ook in de nota met opmerkingen is het in die zin opmerkelijk dat verweerster niet verder wenst uit te wijden over de volledigheidshalve door verzoekster aangehaalde verdere opmerkingen aangaande de door haar voorgelegde stukken betreffende de situatie in het land van herkomst die door verzoekster dienaangaande werden geformuleerd in haar verzoekschrift van 14 mei 2018 (zie ook hierboven aangaande de bespreking van de stukken waaruit de financiële ondersteuning blijkt om in de basisbehoeften te kunnen voorzien van in het land van herkomst).

Verweerster beperkt zich daarentegen in haar nota met opmerkingen voornamelijk terug op haar standpunt waarbij zij ervan uitgaat dat de voorwaarde van het ten laste zijn niet enkel maar beoordeeld zou mogen worden betreffende een situatie voor het verkrijgen van een attest van immatriculatie en dat het gegeven dat verzoekster van bij aankomst in België over inkomsten zou beschikken, hetgeen volgens haar niet wordt betwist door verzoekster, haar uitsluit van het toepassingsgebied van art. 40bis, §2, 3° Vw.

Vooreerst werd dit laatste gegeven wel steeds betwist door verzoekster, ook hier gaat verweerster in tegen de voorgaanden, de discussie betrof wel een situatie na het verkrijgen van een attest van immatriculatie doch niet een situatie van bij aankomst in België.

Verweerster verwijst tot slot zelf naar het arrest Jia om haar standpunt, met name dat zij een persoon kan uitsluiten van het toepassingsgebied van art. 40bis, §2, 3° Vw. op basis van een situatie na het verkrijgen van een attest van immatriculatie in plaats van de beschouwing van de situatie voordien, kracht bij te zetten nu volgens verweerster het arrest Jia, zowel als de wetsbepaling zelf, zich enkel maar zou uitspreken over het gegeven dat men "minimaal" ten laste dient te zijn in het land van herkomst.

Dit kan evenwel niet zo gelezen worden, er wordt duidelijk gewezen op het element dat het ten laste zijn een situatie betreft in het land van herkomst (hetgeen in deze dus niet redelijkerwijze betwist kan worden of nog ter discussie staan, zie ook de uiteenzetting onder het eerste middel en het arrest Reyes) en niet meer na het verkrijgen van een attest van immatriculatie:

"De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het "ten laste zijn" inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot/partner in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.(...) wordt gewezen op wat hierboven wordt gesteld inzake het arrest Jia van het Europees Hof van Justitie en de daaruit volgende interpretatie van het begrip "ten laste": de voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot/partner in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (...) wijst de Raad erop dat het Hof haar rechtspraak (...) heeft bevestigd in het arrest Reyes van 2014 " (RvV 29 september 2016, nr. 163 233).

In elk geval en dit daar gelaten, wijst verweerster zelf op het gegeven dat het ten laste zijn een feitelijke situatie betreft die wordt gekenmerkt door een de omstandigheid dat de descendent wordt ondersteund. Echter is zij van mening dat omdat verzoekster opgemerkt werd in de rzs, aldus na het verkrijgen van een attest van immatriculatie en niet van bij aankomst, dit automatisch zou inhouden dat er geen feitelijke situatie van ondersteuning meer is of kan zijn.

Verzoekster heeft gewezen op het element dat de feitelijke situatie van ondersteuning echter geenszins impliceert dat men na het verkrijgen van een attest van immatriculatie compleet onvermogen moet zijn in die zin dat er enkel en alleen maar bestaansmiddelen mogen aanwezig zijn van de referentiepersoon. Het ten laste zijn gelijk stellen met het compleet onvermogen zijn, zou een voorwaarde toevoegen aan de wet, nu verweerster daarbij eveneens alle stukken negeert inzake de betalingsbewijzen en overschrijvingsbewijzen van de referentiepersoon en diens echtgenote hetwelk uitwijst dat er jarenlange ondersteuning is en nog steeds is. Verweerster heeft het echter enkel over "één betaling vanwege de moeder", terwijl er stukken van jaren ver voorliggen.

Ook het gegeven waardoor verweerster in haar nota opmerkt dat zij stelt dat bewijzen van onvermogen van andere personen buiten de aanvrager niet werden voorgelegd, wijzen uit dat, daar gelaten dat dit een nieuw argument betreft voor het eerst opgeworpen in de nota en ook nooit opgevraagd aan verzoekster, verweerster vast houdt aan het gegeven dat de feitelijke situatie van ondersteuning en dus het ten laste zijn neerkomt op een complete situatie van onvermogen waarbij zij zou mogen voorbij gaan aan de stukken van jarenlange financiële ondersteuning tot nu, nu net gezien verzoekster anders niet in haar basisbehoeften kon en kan voorzien. Dergelijke zienswijze is strijdig met art. 40bis, §2, 3° Vw.

Immers, het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een bloedverwant in neergaande lijn, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid en dat de bewijzen van betalingen dus in aanmerking moeten genomen worden nu het niet kan verwacht worden dat men negatief bewijs dient te leveren noch dat men moet gaan aantonen waarom allemaal er beroep dient te worden gedaan op ondersteuning. Het gegeven dat er dergelijke lange ondersteuning is wijst immers op het bestaan van de feitelijke situatie zoals voorzien in art. 40bis, §2, 3° Vw.

Door te verwachten dat verzoekster allerhande zaken van compleet onvermogen zou moeten aantonen daar waar zij bewijzen van jarenlange financiële ondersteuning voorlegt, wordt wel degelijk een voorwaarde toegevoegd aan dit artikel te meer nu verweerster de vele bewijzen en de vele overschrijvingsbewijzen heeft herleid tot "een enkele betaling vanwege de moeder".

Wat betreft het invoeren van verzoekster van de overweging B.59.7. in het arrest van het Grondwettelijk Hof, nr. 121/2013 in combinatie met het art. 8 EVRM. Wordt tot slot in de nota met opmerkingen geen repliek hierop geformuleerd.”

3.2.2. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de voorgaande bepaling wordt verwezen, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Aangezien de verzoekster ouder is dan 21 jaar diende zij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt.

De gemachtigde is van oordeel dat dat niet het geval is, omdat verzoekster enerzijds niet aantoont dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar vader, en anderzijds dat zij sinds haar aankomst in België aan het werk was en uit het administratief dossier blijkt dat zij nog steeds aan het werk is zodat zij zelf over een inkomen beschikt. Het gegeven dat verzoekster eens 200€ heeft gekregen van haar moeder toont niet aan dat zij op dit bedrag is aangewezen om in haar bestaansmiddelen te voorzien, zo voegt de verwerende partij er nog aan toe.

De Raad stelt vast dat de twee weigeringsmotieven elk op zich de bestreden beslissing kunnen dragen. Wanneer het onderzoek van de middelen, gericht tegen één van de weigeringsmotieven, niet leidt tot het ondeugdelijk bevinden ervan, wordt het andere daardoor meteen overtuigend.

Verzoekster betwist niet dat zij moet aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar vader.

Vooreerst stelt zij dat in de beslissing van 4 juli 2017 met betrekking tot haar vorige aanvraag van 5 januari 2017, niet in vraag werd gesteld dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en is van oordeel dat de verwerende partij hier nu niet meer op kan terugkomen.

De Raad kan verzoekster niet volgen: in eerste instantie niet omdat verzoekster, met elke aanvraag die zij indient, de verwerende partij opnieuw uitnodigt om na te gaan of is voldaan aan de criteria met het oog op de gezinshereniging die zij beoogt. Bovendien blijkt noch uit de beslissing van 4 juli 2017, noch uit de daaraan voorafgaande beslissing inzake een gelijkaardige aanvraag van verzoekster, dat de verwerende partij uitdrukkelijk heeft aangenomen dat zij in het verleden in het land van herkomst ten laste zou zijn geweest. Het is niet omdat de verwerende partij ervoor kiest om een aanvraag af te wijzen op grond van het niet voldaan zijn aan één van de cumulatieve criteria, zoals in casu bij de beslissing van 4 juli 2017, dat zij daarmee automatisch zou erkennen dat aan het andere, niet beoordeelde criterium zou zijn voldaan. Dat de verwerende partij zou terugkomen op een eerdere beoordeling, zoals verzoekster wil laten geloven, is dus niet aangetoond.

Verzoekster gaat vervolgens in op de stukken die zij had neergelegd ter staving van het gegeven dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De Raad brengt de beoordeling daarvan door de gemachtigde in herinnering:

“Ook het ten laste zijn van in het land van herkomst wordt betwist. Het ontvangen van postpakketten in het land van herkomst tussen 2005 en 2007 van haar vader bewijzen op zich niets. De inhoud van de postpakketten is immers officieel niet gekend. Ook de vele verklaringen van derden dat ze geld hebben gekregen van de referentiepersoon om aan zijn dochter in Armenië af te geven, kunnen niet worden aanvaard als een bewijs dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was van haar vader. Dit zijn verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten, gezien deze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Ook het attest dd. 27/07/2016 van de Armeense autoriteiten dat betrokkene geen eigendommen bezit, kan niet worden aanvaard als een bewijs van onvermogen. Betrokkene is reeds sedert 16/04/2009 in België toegekomen om asiel aan te vragen, is nadien niet teruggekeerd naar Armenië en kan dus onmogelijk in 2016 aldaar in de archieven nog voorkomen.

Bovendien is betrokkene sedert 19/02/2005 gehuwd met de genaamde S. S. °20/03/1983 die op 17/04/2009 ook asiel in België heeft aangevraagd. Gezien de echtelijke band, zou betrokkene in het land van herkomst dus eerder zijn aangewezen op haar echtgenoot dan op haar vader. Er zijn trouwens geen bewijzen van onvermogen van haar echtgenoot voorgelegd.”

De Raad wijst erop dat het bewijs van het ten laste zijn door de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische onderdaan wenst te beroepen met elk passend middel kan worden geleverd. Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat de verwerende partij ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het ten laste zijn. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Met betrekking tot de postpakketten stelt verzoekster dat de gemachtigde niet aantoont hoe hij tot de vaststelling zou kunnen komen dat er systematisch lege postpakketten zouden zijn verstuurd. Echter, deze interpretatie van verzoekster kan niet in de bestreden beslissing worden gelezen. Aangezien niet wordt betwist dat de inhoud van de verzonden pakketten niet gekend is en de inhoud van een postpakket zeer divers kan zijn –gaande van absolute basisbehoeften tot luxeproducten- toont verzoekster niet aan dat de vaststelling dat het ontvangen van postpakketten op zich niets bewijst voor wat de afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst betreft, kennelijk onredelijk is.

Met betrekking tot de verklaringen van derden, stelt verzoekster dat de verwerende partij geen stappen heeft ondernomen om het tegendeel te bewijzen, zodat haar insinuaties van de hand moeten worden gewezen. Zoals hiervoor reeds gesteld, moet worden benadrukt dat het aan de aanvrager toekomt om stukken bij te brengen die bewijskrachtig zijn en die zijn aanspraken op een verblijfsrecht kunnen ondersteunen. Aangezien niet wordt betwist dat derdenverklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, is het geenszins kennelijk onredelijk om ze niet te aanvaarden als bewijs dat verzoekster in Armenië ten laste was van haar vader zonder dat de verwerende partij het tegendeel zou moeten bewijzen.

Wat betreft het attest dat verzoekster geen eigendommen bezit, kan de vaststelling van de verwerende partij dat dit niet kan worden aanvaard als een bewijs van onvermogen, volstaan. Zoals immers evenzeer uit de bestreden motivering blijkt, is verzoekster gehuwd en werden geen bewijzen van onvermogen van haar echtgenoot voorgelegd, terwijl ervan kan worden uitgegaan dat zij voor hulp eerder zou zijn aangewezen op haar echtgenoot dan op haar vader. In die optiek is de zinsnede dat verzoekster in 2016 onmogelijk nog in de Armeense archieven kan voorkomen omdat zij sedert 2009 in België verblijft, overtoellig, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet kan leiden tot de vernietiging van de weigeringsbeslissing.

Verzoeksters argument dat niet blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat zij als net meerderjarig geworden kind als enige van het hele gezin is moeten achterblijven, gaat evenmin op: immers komt het haar toe om een afhankelijkheidsrelatie aannemelijk te maken met concrete bewijskrachtige elementen. Het loutere feit dat zij als meerderjarig kind van het gezin als enige is achtergebleven, kan op zich bezwaarlijk worden beschouwd als het bewijs van het feit dat zij nog steeds

afhankelijk was van haar vader toen de rest van het gezin Armenië verliet. Andermaal moet worden gewezen op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster, die in 1986 geboren is, in februari 2005 huwde met haar echtgenoot, en dat het in die omstandigheden niet kennelijk onredelijk is om ervan uit te gaan dat zij eerder aangewezen was op haar echtgenoot in Armenië dan op haar vader. Dit motief volstaat desbetreffend.

Gelet op het voorgaande, kan verzoekster evenmin worden gevolgd waar zij erop alludeert dat zij nog steeds deel zou uitmaken van het kerngezin van haar Belgische vader, temeer nu zij niet betwist dat zij ook in België samenwoont met haar echtgenoot en kinderen op een ander adres dan dat van haar ouders. Dat haar Belgische vader, door de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en het daaruit voortvloeiende weigeringsbesluit, het genot zou worden ontzegd van de voornaamste door zijn status van burger van de Unie verleende rechten, doordat de facto ertoe zou worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie te verlaten, is dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. Verzoekster kan dus niet dienstig verwijzen naar de overweging B.59.7 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013. Zij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij haar argument dat de verwerende partij hierover niet bijkomend zou hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, en het verwijt aan het adres van de verwerende partij dat er geen proportionaliteitstoets werd doorgevoerd in het kader van de beslissing over de aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, moet erop worden gewezen dat deze toets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cfr. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Verzoekster maakt, mede gelet op hetgeen hiervoor reeds werd gesteld, dat daar in haar specifieke geval anders over zou moeten worden gedacht.

3.2.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. WIJNANTS